

Ἐτρουρίας ἢ Τυρρήνιας, καταμαρτυροῦν τὴν ἀρχαιοτάτην χρονολογίαν των. Ἄς μεταβῶμεν ἤδη καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Εἰς τὴν χώραν ταύτην τῶν ἄλλοτε Φαραόνων, ὅπου ὁ πολιτισμὸς ἦτο, φαίνεται, ἕως ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἑβραίων, μᾶλλον ἀνεπτυγμένος, ἦσαν καὶ ἔθιμα μᾶλλον πολυτελῆ, καὶ ἐπιδεικτικὰ μεγάλου ἐπίσης σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νεκροὺς, ἂν καὶ δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τινος βαρβαρικοῦ τύπου. Μόλις ἤθελέ τις ἀποβιώσει, ἅπασαι αἱ τοῦ οἴκου γυναῖκες, ὡς ἱστορεῖ ὁ Ἡρόδοτος, χρίουσαι μὲ πῆλόν τὴν κεφαλὴν, ἢ καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἐζωσμένοι, περιέτρεχον τὰς ἀγυιάς ὁμοῦ μὲ τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ, ἐδείκνυον τοὺς μαστοὺς, ἐθρήνουν καὶ ἐτύπτοντο· τὰ αὐτὰ ἐζωσμένοι ἐπραττον ἐξ ἑτέρου μέρους καὶ οἱ ἄνδρες. Ἄφοῦ δὲ τοιοῦτοτρόπως ἤθελον τὸν θρηνῆσαι, τὸν παρέδιδον εἰς ταρίχευσιν, ἣτις ἦτο τριῶν εἰδῶν, πολυτελῆς, μεσαία καὶ εὐτελής ἢ πενιχρὰ, ἀναλόγως τῆς δαπάνης, ἣν εὐκολύνετο ἕκαστος νὰ διαθέσῃ. Τὰς νεάνιδας ὁμοῦ ἕνεκα ἐπισυμβάσης τινὸς τερατώδους ἀσχημοσύνης, δὲν τὰς παρέδιδον ἀπροφυλάκτους.

Οἱ ταριχεύονται μετὰ παρέλευσιν 70 ἡμερῶν, ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ταρίχευσιν, ἀνταπέδιδον εἰς τοὺς συγγενεῖς τὸν νεκρὸν, περιτυλιγμένον διὰ βυσσίνων ταινιῶν, τὰς ὁποίας ἐπέχριον μὲ κόμμι ἢ κόλλαν. Οἱ δὲ συγγενεῖς ἔχοντες ἤδη παρεσκευασμένην θήκην ξυλίνην ἀνθρωπόμορφον, ἔθετον ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἐκάλυπτον τὸν ταριχευθέντα νεκρὸν, τὸν ὁποῖον ἢ μετέφερον εἰς τὸν οἶκόν των καὶ στήνοντες αὐτὸν ὄρθιον εἰς τι μέρος τοῦ τείχους, τὸν διατήρουν ὡς πολύτιμον θησαυρὸν, ἢ τὸν ἐναπέθετον εἰς μεγαλοπρεπῆ

μνημεῖα, ἐξ ὧν εἶναι καὶ αἱ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας σωζόμεναι κολοσσαῖαι Πυραμίδες.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς ἱστορεῖ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, θεωροῦντες τὸ πρόσκαιρον καὶ σύντομον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὀλίγον περὶ αὐτοῦ ἐνδιέφεροντο, πλὴν μεγάλως ἐξετίμων τὴν μετὰ θάνατον μνήμην· ὅθεν καὶ τὰς μὲν τῶν ζώντων οἰκίας, τὰς ὁποίας ἀνήγειρον καὶ ἤττον μεγαλοπρεπεῖς, ἐκάλουν ξενοδοχεῖα, ἐξ ὧν ταχέως ἀπήρχοντο, τοὺς δὲ τῶν νεκρῶν τάφους, τοὺς ὁποίους κατεσκεύαζον καὶ μᾶλλον κολοσσαίους, ὡς τὰς Πειραμίδας, ὠνόμαζον διαμονὰς αἰωνίους, ἐξ ὧν οὐδέποτε ἐμελλον ν' ἀπέλθωσιν. Ἡ δοξασία αὕτη καταδεικνύει ὅτι οὐχὶ αἴσθημα μηδαμινότητος, ἀλλ' ἰδέα ἀθανασίας, ὑπηγόρευε τὴν ἀνέγερσιν τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων οἰκοδομῶν. Τὰ μεγάλα καὶ στερεὰ μνημεῖα καθιστάμενα καὶ διαρκέστερα, ἀποτελοῦν καὶ οὐσιῶδες μέρος τῆς δόξης οἰασδῆποτε ἀνθρωπίνης κοινωνίας· καὶ πρέπει τις νὰ ἀδιαφορῇ περὶ τῆς ἀσῆμου ἢ διασῆμου μνήμης ἔθνους τινός, ὅπως καταδικάζῃ οἰκοδομὰς ἢ μαυσωλεῖα, μεταφέροντα τὴν μνήμην του πέραν τῶν ὁρίων τῆς ὑπάρξεώς του, καὶ διασώζοντα αὐτὴν μετὰ τῶν ἀντικαθιστῶντων αὐτὸ μεταγενεστέρων.

Ἰδιαιτέραν ἐπίσης μέριμναν ἐδείκνυον πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ οἱ γείτονες τῶν Αἰγυπτίων Αἰθίοπες, καλούμενοι μακρόβιοι, διότι ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς τιμὰς ἰσοθέους. Ὅταν τις ἀπεβίωνε, τὸν ἐταρίχευον κατὰ τὸ ἔθος τῶν Αἰγυπτίων, ἢ ἄλλως πως τὸν ἴσχνευον· ἀκολούθως τὸν περιεκάλυπτον μὲ γύψον, καὶ ἐπὶ τοῦ γυψώματος ἐζωγράφιζον τὴν εἰκόνα του, ὅσον οἶόν τε ὁμοίαν κατὰ τε τὴν μορφήν καὶ τὸ ἀνάστημα· μετὰ ταῦτα τὸν ἔστηνον πρὸς κοινὴν θεάν ἐντὸς θήκης ἐξ

δέλου, ούσης ἐν τῇ χώρᾳ των τῆς ὑελίτιδος ἄμμου ἀφθόνου καὶ εὐεργάστου, τὸν διετήρουν πλησίον των οἱ συγγενεῖς ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου τὸν περιέφερον εἰς τὴν πόλιν ἢ τὴν κώμην, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐναπέθετον ὀρθιον μετὰ τῆς θήκης εἰς τόπον ὠρισμένον διὰ τοὺς νεκρούς.

Ἐν δὲ τῇ Λυβία οὐ μόνον οἱ γεωργοὶ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ νομάδες, ἔθαπτον τοὺς νεκρούς καθὼς οἱ Ἕλληνες, ἐκτὸς τῶν Νασσαμώνων, οἵτινες τοὺς ἔθαπτον μὲν καὶ οὗτοι, ἀλλὰ καθημένους καὶ οὐχὶ ὑπτίους· προσεῖχον δὲ μάλιστα ὡς καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς τελευτῆς, ὅπως ἐκπνέωσι καθημένοι. Οὗτοι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος, τοσοῦτον ἐσέβοντο τὴν μνήμην τῶν πατέρων των, ὥστε δσάκις ἤθελον νὰ δώσωσιν, ἔθετον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν τάφων των, ὡς ἐπίσης ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐμαντεύοντο κοιμώμενοι, διότι ὡς ἤθελον ὀνειρευθῆ, οὕτως ἔπραττον.

(ἀκολουθεῖ.)

ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΑΙ ΙΝΔΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΤΡΙΧΑΡΗ.

(Συνέχεια).

15. Ποία τῶν ἀγαθῶν ἀρετὴ δὲν δυσφημεῖται ὑπὸ τῶν κακῶν; — Ἡ μὲν αἰδὼς χαρακτηρίζεται μωρία, ἡ δ' ἐγκράτεια ὑπόκρισις, ἡ καθαρότης πλάνη, ἡ ἠρωϊκὴ καρδιά ἀσπλαγχνία, ἡ ἐχεμυθία ἀβελτηρία, ἡ εὐπροσηγορία μικροπρέπεια, ἡ μεγαλοπρέπεια ἔπαρσις, ἡ εὐγλωττία ἀθυροστομία, καὶ ἡ ἀνεξικακία ἀδυναμία.

16. Εἰς τοὺς μεγαλόφρονας ἔμφυτα εἶναι ταῦτα· καρτερία ἐν ἀτυχίᾳ καὶ ἀδοξία, ἀνεξικακία ἐν εὐτυχίᾳ καὶ εὐδοξία, κλίσις εἰς εὐκλειαν καὶ σπουδὴ εἰς μάθησιν.

17. Ἐκεῖνος εἶναι υἷος ὅστις εὐφραίνει τὸν πατέρα μὲ ἀγαθὰ ἔργα· ἐκεῖνη εἶναι γυνή, ἣτις πράττει τὸ ὠφέλιμον καὶ ἀρεστὸν τῷ ἀνδρὶ· ἐκεῖνος εἶναι φίλος, ὅστις καὶ ἐν εὐτυχίᾳ καὶ ἐν ἀτυχίᾳ εἶναι ὁ αὐτός.

18. Ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἀργία εἶναι μεγάλοι ἐχθροὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ κάλλιστοι αὐτῶν φίλοι εἶναι ἡ φιλεργία καὶ ἡ φιλοπονία, διότι ὁ φιλεργὸς καὶ φιλόπωνος οὐδέποτε κακῶς ἔχουσι.

19. Δὲν ὑπόκεινται μόνον τὰ ἀγαθὰ καὶ κακὰ εἰς τὴν εἰμαρμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀρθῶς ἢ κακῶς φρονεῖν τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, ἐνεκα τούτου ὁ ἐχέφρων ὀφείλει νὰ πράττῃ μετὰ σκέψεως ὅ,τι μέλλει νὰ πράξῃ. Πλὴν ὅ,τι προεχαράχθη ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἐν τῷ μετώπῳ ἐκάστου, τίς δύναται νὰ τὸ ἐξαλείψῃ; (ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς τούτου εἶναι διάφοροι αἱ δοξασίαι τῶν Ἰνδῶν φιλοσόφων).

20. Ποῖον εἶναι μέγα κέρδος; — Ἡ μετὰ σοφῶν καὶ ἐμφρόνων συνομιλία. Ποῖον εἶναι μέγα ἄλγος; — Ἡ μετὰ ἀφρόνων καὶ βαρβάρων συναναστροφή. Ποία εἶναι μεγάλη ζημία; — Τὸ νὰ μὴ πράττῃ τις τὰ δέοντα ἐν καιρῷ. Τί εἶναι φρόνησις; — Ἡ πρὸς τὰ νόμιμα κλίσις. Τίς εἶναι ἥρωσις; — Ὁ νικητὴς τῶν αἰσθήσεων. Ποία εἶναι γυνή; — Ἡ σώφρων καὶ φίλανδρος. Τίς εἶναι πλοῦτος; — Ἡ μάθησις.

21. Ἡ μὲν ζωὴ βραχεῖα ὡς μέγα κύμα· ἡ δὲ ἀγλαία τῆς νεότητος ἐφήμερος ὡς ἄνθος· ὁ πλοῦτος ἄστατος ὡς ἡ διάνοια· αἱ ἡδοναὶ πρόσκαιροι ὡς αἱ

ἄστραπαὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος. Προσκολλήσατε λοιπὸν τὸν νοῦν εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν θεωρίαν, ἵνα διαπλευρήσῃτε ἀσφαλῶς τὸ φοβερὸν τοῦ κόσμου τούτου πέλαγος.

22. Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὠρίσθη εἰς ἑκατὸν ἔτη, τῶν ὁποίων τὸ ἥμισυ ἀφαιροῦν αἱ νύκται· ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ ἡμίσεως, ἀφαιρεῖ πάλιν τὸ ἥμισυ ἡ πεδικὴ καὶ γεροντικὴ ἡλικία· τὸ δὲ κατάλοιπον διανύεται μὲ νοσήματα, κακουχίας καὶ πόνους ἐκ ποικίλων ἐργασιῶν. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἀνέσις εἰς τὴν ὡς τὸ συντριβόμενον κύμα βραχεῖαν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων; ✕

23. Ἡ γῆ αὕτη οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἄνευ δεσποτῶν· ἀναρίθμητοι αὐτῆς κύριοι ἤλθον καὶ ἀπῆλθον, πρὸς τί λοιπὸν ἐπαίρονται οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν κατάκτησιν τοιαύτης γῆς. — Ἄν καὶ ὤφειλον νὰ αἰσθάνωνται λύπην, ἔχουν οἱ μωροὶ χαρὰν καὶ οἴησιν, ἐνῶ οὐδὲ τὸ πολλοστημόριον αὐτῆς δύνανται σταθερῶς νὰ κατέχωσιν.

24. Δεδόσθω ὅτι πλουτεῖς καὶ πάντα τὰ ἐφετὰ ἀπολαμβάνεις· ἐκ τούτου τί; — Ἔστω ὅτι ἔθηκας τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐχθρῶν σου· ἐκ τούτου τί; — Ὑπόθεσ ὅτι ἔχεις ἄφθονα πάντα· ἐκ τούτου τί; Ἔστω ὅτι ζῆς μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος· ἐκ τούτου τί; — Καὶ μετὰ ταῦτα θάνατος.

25. Ἀνύψονε τὴν διόνοιαν πρὸς τὸ ὑπέρτατον ἐκείνο Θεῖον, τὸ ἀτελεύτητον, τὸ ἀγήρατον καὶ διαυγές· τί τὸ ὄφελος ἐκ τῶν ματαίων τρυφῶν τοῦ κόσμου τούτου; Αὗται εἶναι κατώτεραι ἀπὸ τὴν θεῖαν ἐκείνην τρυφήν καὶ ἐπιδιώκονται ὑπὸ χαμαιζήλων καὶ χαμερπῶν ἀνθρώπων.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΜΑΡΤΗ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ (α).

Ο Πολυφόντης υἱὸς τοῦ Προμνήσου, ἀνὴρ πο-
νηρὸς, πανοῦργος καὶ ψυχῆς λίαν μοχθηρᾶς, ἐπέτυχε
δὲ ἐπιδεξίου πολιτείας καὶ πολλῶν μηχανημάτων ἵ-
ἀναγορευθῆ Ἡγεμῶν, ἧ ὡς ἀπεκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς
Ἡγεμόνας, Τύραννος τῆς Κεφαλληνίας, τῆς ὁποίας
καὶ κατέστη πράγματι τοιοῦτος μετὰ τὴν ἀναγόρευ-
σίν του, διότι ἐπίεζε μυριοτρόπως καὶ ἀπεδεκάτιζε
τοὺς Κεφαλλῆνας, ἀπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλευ-
θερίαν καὶ τὰς μᾶλλον ἀθῶας διασκεδάσεις, δὲν ἐπέ-
τρεπε πλειοτέρας τῶν δύο ἑορτῶν, οὔτε διαμονὴν μα-
κρυτέραν τῶν δέκα ἡμερῶν κατὰ μῆνα εἰς τοὺς ἀπὸ
τὰς ἐξοχὰς ἐρχομένους· τὸ δὲ χεῖριστον πάντων καὶ
τὸ μᾶλλον ἀνόσιον, ἦτο ἡ ἐκπαρθένευσις τῶν νεανί-

(α) Ἴδ. καὶ τὴν Εἰσαγωγὴν.

δων πρὶν τῆς νυμφεύσεώς των. Ἡ τελευταία ὁμως αὐτῆ αἰσχρὰ διαγωγὴ του, ἐχρημάτισε καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του καὶ ἡ ἀπολύτρωσις τῶν Κεφαλληνῶν.

Κόρη λίαν ὠραία καὶ ἐκ δημοτικῆς, πλήν πλουσίας οἰκογενείας, θυγάτηρ τοῦ Ἴππομέδοντος καὶ τῆς Πανόπης, ἡ Ἐναρέτη, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἀπορφανισθεῖσα προῶρως ἐκ τοῦ πατρὸς, καὶ φθάσασα εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐμνηστεύθη μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου, ἀνήκοντος εἰς ἐτέραν εὐπορωτάτην τῆς Κεφαλληνίας οἰκογένειαν. Συνεφώνησε δὲ τοὺς γάμους ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ φυγάδος ἀδελφοῦ τῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τελεσθῶσι μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, ὃν εἶχον εἰδοποιήσει καὶ ἀνυπομόνως περιέμενον.

Πληροφορηθεὶς ὁ Τύραννος, ἀπήτει νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν πρὶν τῆς τελετῆς τῶν γάμων. Ἡ αἰφνίδιος καὶ ἀθέμιτος αὐτῆ ἀπαίτησις, μετέβαλον ἐν ἀκαρεῖ τὴν φαιδρὰν τῶν μελλονύμφων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των πανήγυριν εἰς ἀπαρηγόρητον θλίψιν, διότι ἀμηχανοῦσαν σὺν τοῖς ἄλλοις πῶς νὰ ὑπεκφύγῃσι τοιαύτην κατασχύνην. Εἰδοποιοῦν συνεχῶς τὸν ἀπόντα Ἀντήνορα νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπάνοδόν του.

Ὁ Ἀντήνωρ ἀφίχθεις λαθραίως εἰς Κεφαλληνίαν, ἐπροσδιώρισε τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεώς του τὴν τελετὴν τῶν γάμων, διότι εἶχε προσχεδιάσει καὶ τὴν ἀδελφὴν του ν' ἀπαλλάξῃ ἐκ τῆς ἀτιμώσεως, καὶ τὴν πατρίδα νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν Τύραννον, πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῆ καὶ κακοποιηθῆ ὑπ' αὐτοῦ. Νέος καὶ εὐειδῆς ὡς ἡ ἀδελφὴ του, ἐνεδύθη γυναικεῖον ἱματισμὸν ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐκρυψεν ἐγχειρίδιον, καὶ ἀπελθὼν περὶ λύχνων ἀφᾶς τὴν προτεραίαν τῆς τελέσεως τῶν γάμων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πολυφόντου κατὰ πρόσκλησίν του, ὠδηγήθη ὡς νὰ ἦτον ἡ Ἐναρέτη εἰς τὸν

θάλαμον αὐτοῦ, καὶ μείναντες μόνοι ἐπέτυχεν ἐν ἀρμοδίᾳ στιγμῇ νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀβλαβῆς. Ὁ λαὸς τιμῶν τὴν ἀνδρίαν του, ἐκείνον μὲν ἀνηγόρευσε τότε Ἡγεμόνα, τὴν δὲ ἀδελφὴν του ἄλλως πῶς μεγάλως ἐδόξασεν. Ἐκ τοῦ Ἀντήνορος κατήγοντο καὶ ὑπῆρχον ἐπὶ πολλάς γενεὰς οἱ Ἀντηγορίδαι.

Τὰ γεγονότα ταῦτα εἰκάζονται σύγχρονα ἢ ὀλίγον προγενέστερα τοῦ ἱστορήσαντος αὐτὰ Ἡρακλείδου, ἀκμάσαντος κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε καὶ μαθητής.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΕΝΑΡΕΤΗ, μνηστή του Ἀρισταγόρου.

ΑΝΤΗΝΩΡ, ἀδελφός αὐτῆς.

ΠΑΝΟΠΗ, μήτηρ ἀμφοτέρων.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, μνηστὴρ τῆς Ἐναρέτης.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ, τύραννος τῆς Κεφαλληνίας.

ΠΡΟΜΝΗΣΟΣ, πατὴρ του.

ΤΡΟΦΟΣ, τῆς Ἐναρέτης.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ, Ἄγγελος.

ΧΟΡΟΣ, Κεφαλληνίδων.

ΘΕΡΑΠΩΝ καὶ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ τοῦ Πολυφόντου.

ΛΑΟΣ, Κεφαλλήνων.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ πόλει Κεφαλληνίας.

Προλογίζει ὁ Χορός.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Πλατεία τῆς πόλεως, ὀλίγον τῶν ἀνακτόρων ἀπέχουσα, ἐνθα ἰδρύεται ναὸς καὶ βωμὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἰδρύεται ἕτερος τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ χορὸς ἐνδεδυμένος ἀρχαῖον ἱματισμὸν, ἤτοι χλαμύδας ἢ σύρματα, προλογίζει ἄδων ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ἰκετηρίους κλάδους, ἀτενίζει πρὸς αὐτήν.

ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ὦ κόρη Διὸς καὶ Λητοῦς,
Σεβασμία τῆς νήσου Θεᾶ,
Σκηπτοῦχε σεμνὴ κυνηγῶν,
Καὶ παρθένων προστάτις θερμῆ.
Σὺ νεῦσε καὶ ῥίψ' εὐμενὲς
Βλέμμα κι ἶδε, τὰ ὅσα δεινὰ,
Κι' ἀθέμιτα πάσχ' ἡ πατρίς.
Ζυγὸν ἔχει τυράννου βαρύν.
Τῆς νήσου μας εἶσαι λιμῆν.
Κλινόμεν ὄλαι γόνυ πρὸς Σέ,
Κι' αἰτοῦμεν οἰκτίρμων Θεᾶ,
Σωστικὴν καὶ ταχεῖ' ἀρωγὴν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Ἄν ποτὲ μ' εὐρίνους κύνας
Εἰς πυκνὰ ὀρέων δάση,

Ἐθηρεύσαμεν ἐλάφους
Πρὸς τιμὴν σου, σεμνὴ κόρη·
Ἄν ποτὲ εἰς τοὺς βωμούς σου
Μ' ἔκκριτ' ἄμωμ' ἱερεῖα,
Ἐτελέσαμεν θυσίας,
Δέξ' ἀσμένως τὰς εὐχὰς μας,
Καὶ ἀπάλλαξε τὴν χώραν
Ἄπὸ τέρας δημοβόρον,
Ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχαίαν
Ἡ πατρίς ἐλευθερίαν.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἰς ὅσους τιμοῦν τοὺς Θεοὺς,
Καὶ μὲ σέβας καὶ πίστιν τελοῦν
Θυσίας ἀγνάς κι' ἑορτάς,
Κι' οἱ Θεοὶ, εἶν' ἔς αὐτοὺς εὐμενεῖς.
Ὡ Θεᾶ, λοιπὸν εἰς ἡμᾶς
Καὶ Σὺ τώρα γενοῦ βοηθός.
Ἐν βέλος ταχὺ φονικόν,
Τὸν ἐχθρὸν νὰ σπαράξῃ ἀρκεῖ.
Ἄν δεινὴ ποτὲ τιμωρός,
Ἄλαζόνος ἐφάνης μητρὸς,
Εἰς τύραννον ἤδη αἰσχρὸν
Ῥίψε πλέον τὸ βέλος βαρύ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὁ πανοῦργος Πολυφόντης,
Ὁ ἀνάξιος τοῦ Προμνήσου
Υἱὸς, τώρα τρία ἔτη,
Καταισχύνει καὶ μαστίζει
Τόσους ἀνδρας μεγαθύμους,

Ἄφοῦ ἐπέτυχε μὲ δόλον
Νὰ γενῆ καὶ μὲ ἀπάτην,
Ἡγεμῶν τῶν Κεφαλλήνων.
Οὔτω κι' ἄλλοι ἀφοῦ καθήσουν
Εἰς τὸν θρόνον τῶν ἐδραῖοι,
Τοὺς λαοὺς εἰς τὸν αὐχένα
Τοὺς πατοῦν κι' ἀπολακτίζουν.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ἐλεύθερον βίον τιμᾶς,
Ὅρειβάτις, ἐκεῖ δὲν ἀκοῦς
Θυμάτων φωνὰς κι' ὄδυρμούς,
Ἡ θορύβους καὶ φήμας αἰσχυράς.
Ὡ Φοῖβη παρθένε σεμνὴ,
Σπεῦσε, σπεῦσε τὸ βῆμα κι' ἐλθέ,
Τὴν νέαν δεινὴν συμφορὰν
Νὰ προλάβῃς ἢ πόλις βοᾷ.
Μανίαι ἐδῶ καὶ θυμοὶ,
Ἐκεῖ θεᾶ σιγῆς νεκρικῆς,
Ἄλλοῦ γόοι θρήνων πολλοὶ,
Κι' ἄλλοῦ ὄψεις ὠχραὶ, κατηφεῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Νέον πένθος εἰς τὴν χώραν
Ἀπειλεῖται νὰ ἐνσκήψῃ·
Βορὰ λύκου ἀμνάς ἀλλῆ
Μὴ γενῆ, πολλοὶ φοβοῦνται.
Ἡ ὠραία Ἐναρέτη,
Ἡ μνηστὴ τ' Ἀρισταγόρου,
Τοῦ Ἀντήνορος ἢ κάσις,
Καὶ θυγάτηρ τῆς Πανόπης,

Ἐνῶ αὔριον τοὺς γάμους
Νὰ τελέσῃ ἐτοιμάζει,
Ἄπ' τὸν τύραννον ζητεῖται,
Πρὶν τῶν γάμων νυμφοκόρη.

ΕΠΩΔΟΣ.

Εἶναι πλάνη πῶς ὁ κόσμος
Ἐντελῶς εἶναι γνωστός·
Εἶν' κι' αὐτὸς καθὼς ὁ βίος
Τῶν ἀνθρώπων σκοτεινός.
Εἶν' αἰνίγματα κι' οἱ δύο,
Ἄνερμήνευτα δεινά·
Πυκνὰ νέφη τοὺς καλύπτουν,
Ἡ λευκὰ ἢ μελανά.
Τίς γνωρίζει ἂν ὁ κόσμος,
Θὰ τελεσιώσῃ ἢ καὶ πῶς;
Κι' ἂν ὁ ἄνθρωπος θὰ ζήσῃ
Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς;
Καὶ ἂν ὅσους τώρα βλέπῃ
Ὅτι εἶναι εὐτυχεῖς,
Θὰ διέλθουν καὶ τὸ στάδιον
Χωρὶς λύπας τῆς ζωῆς;
Νὰ τῆς νέας Ἐναρέτης,
Μετετράπη ἢ χαρὰ,
Εἰς βαρὺ ἐξαίφνης πένθος
Καὶ εἰς δάκρυα πικρά.
Πλούτη, κάλλος καὶ νεότης,
Γάμοι τόσον ἠποθητοὶ,
Ὅλα πλέον κινδυνεύουν,
Ἐὰν πάθῃ ἢ τιμῇ.

Ἄλλ' ἰδοὺ πενθηφοροῦσα
Προχωρεῖ μὲ τὴν τροφόν,
Τὴν Θεάν νὰ ἱκετεύσῃ
Μὲ θυσίας ὀπωρῶν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἡ Ἐναρέτη μετὰ τῆς Τροφοῦ αὐτῆς, ἐν-
δεδυμένα μελανὰ σύρματα καὶ κρατοῦσαι
εἰς τὰς χεῖρας ἱκετηρίους κλάδους, θέτουν
ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος μικρὸν κάνι-
στρον, πλήρες διαφόρων ὀπωρῶν.

Ἐν. Εἰς καλὴν ὥραν κατήλθομεν ἱκέτιδες πρὸς
τὴν Θεάν, ἔνθα συμπαρίστανται καὶ ἕτεροι ὡς ἡμεῖς
νεάνιδες.

Χο. Τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος, ὁ κοινὸς κίνδυνος, καὶ
ὁ ἐπικείμενος ἤδη ἰδικὸς σου, μᾶς ἠνάγκασαν νὰ προσ-
δράμωμεν εἰς τὴν ἀγνοοπάρθενον Ἄρτεμιν.

Ἐν. Σᾶς εὐγνωμονῶ, ἀγαθαὶ συμπολίτιδες, δι'
τὴν δεικνύεται πρὸς με συμπάθειαν. Ἐνώσατε καὶ τώ-
ρα, παρακαλῶ, πρὸς τὰς ἰδικὰς μου καὶ τὰς ἰδικὰς
σας εὐχάς.

Χο. Τὴν σεπτὴν Θεάν ἱκετεύσαμεν, χαριστάτη
τῆς Πανόπης κόρη, καὶ θέλομεν εἰσέτι μετὰ σοῦ ἱκε-
τεύσει αὐτήν· ἢ ἀπειλοῦσά σε συμφορὰ, ἐπῆλθε δυστυ-
χῶς ἐντὸς τόσων ἐτέρων δεινῶν, ἐξ ὧν πρὸ ἐτῶν κα-
τατρυχόμεθα, ἵνα ἐπαυξήσῃ τὴν δριμύτητα, καὶ κα-
τατάρῃ πᾶσαν εὐαίσθητον ψυχὴν. Εἴθε ἢ ἐπικαλου-
μένη Θεὰ νὰ ἐπενέγκῃ ταχεῖαν θεραπείαν καὶ πρὸς σέ,
καὶ πρὸς τὴν πατρίδα!

Ἐν. Καλή μου Μαῖα, ἐλθὲ πλησίον μου, ὅπως καὶ σὺ ἔχετεύης μετ' ἐμοῦ τὴν Θεάν.

Τρ. Οὐδέποτε, φιλτάτη μου Ἐναρέτη, ἐχωρίσθην ἀπὸ σέ, ὡς πάντοτε συνεμερίσθην τὴν εὐμενῆ, οὕτω θέλω συμεμερίσθῃ καὶ τὴν δυσμενῆ τύχην σου. Ἡ ἀληθῆς φιλία εἰς τὰς δυστυχίας μάλιστα φαίνεται καὶ λαμπρύνεται.

Ἐν. Σεβαστὴ Θεὰ Ἄρτεμι, κόσμημα τῶν Ὀλυμπίων, καὶ τῶν σωφρόνων παρθένων σέμνωμα, δέξαι εὐμενῶς τὰ ἁγνά καὶ προσφιλή δῶρα, ἅτινα χεῖρες εὐσεβεῖς σοὶ προσφέρουν. Εἶναι ἐκλεκτὰ ὁπώρα τοῦ παραδείσου, ὃν φιλοπόνως καὶ εὐαρέστως ἐγὼ συνήθως καλλιεργῶ· ἀπαρχαὶ δένδρων ἀγλαοκάρπων εἰς Σὲ ὀφειλόμεναι, ἐμπρεπεῖς, σῶαι, ἄθικτοι, ὑπὸ μόνης τῆς πρωϊνῆς δρόσου, καὶ τῆς γλυκειᾶς τῶν ἀνέμων αὔρας θιγόμεναι. Δέξαι λοιπὸν αὐτάς, πάνσεπτε κόρη, καὶ ἄκουσον μετ' εὐμενεῖας τὰς παρακλήσεις μου. Προσπίπτω ἐνώπιόν σου, δέομαί σου, ἔχετεύω σε, ἀπάλλαξέ με ἐκ τῆς δεινῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν ἤδη διατελῶ· ἀπότρεψε τὸν ἐπικείμενον κατ' ἐμοῦ κίνδυνον· ἡ συμφορὰ εἶναι μεγίστη, καὶ ἂν ἐπέλθῃ ἀνεπανόρθωτος. Τὸν ἀτίμητον τῆς παρθενίας θησαυρὸν, ὃν πρώτη Σὺ ἀνήγαγες εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐκλέξασα ἀειπάρθενον βίον, ζητεῖ τώρα ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ ἐμὲ ἀνόσιος τύραννος, καὶ νὰ παραβιάσῃ ἱεράν παρακαταθήκην, ἀνήκουσαν εἰς τὸν νόμιμον αὐτῆς κύριον· ἀπαιτεῖ πρὶν τοῦ νυμφίου, πρῶτος αὐτὸς νὰ δρέψῃ τὸ εὖοσμον ῥόδον Ὑμεναίου τιμίου. Ἴδοῦ ἀντὶ λευχείμων καὶ νυμφοκόρη, προσφεύγω εἰς Σὲ μελανείμων καὶ πενθηφόρος· ὁ νυμφικός πέπλος ἀντηλλάγη μὲ νεκρικὴν ὀθόνην· αἱ χαρὰ καὶ τὰ μειδιάματα μετετρέπησαν εἰς θρήνους καὶ δάκρυα· οἱ χρυσόπλεκτοι

τῶν γάμων στέφανοι πρόκεινται ἴσως προσφιλῆς τοῦ Χάρωνος ἀνάθημα. Ἀπωλέσθην, ἀπωλέσθην ἢ ἀθλία! Πρόφθασε πανοικτίρμων Θεὰ, καὶ σῶσέ με ἀπὸ τοῦσ σπαρακτικοὺς ὄνυχας ἀγρίου θηρίου. Σὺ ἀπέβαλες ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν ὠραίων καὶ σεμνῶν νυμφῶν σου, τὴν εἰς κάλλος διαπρέπουσαν Καλλιπτώ, διότι ἅπαξ ὀλίσθησεν ἀπὸ τὸν αὐστηρὸν καὶ σώφρονα παρθενικὸν βίον. Σὺ μετεμόρφωσας εἰς ἔλαφον τὸν ἄριστον κυνηγὸν Ἀκταίωνα, ὃν μὴ γνωρίσαντες, κατεσπάραξαν οἱ ἴδιοι αὐτοῦ κύνες, διότι ἐτόλμησε νὰ ρίψῃ ἀδιάκριτον καὶ ἀσεβὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ λουτροῦ, ἐξ οὗ ἀνεδύεσο. Σὺ ἐτιμώρησας πικρῶς δι' ἑτέραν ἀφροσύνην, τὸν ἕτερον ἔξοχον ἐπίσης κυνηγὸν Ὀρίωνα, προσδέσασα αὐτὸν ὀπισθεν τοῦ ἄρματός σου. Θέλεις λοιπὸν τώρα ἐπιτρέψῃ νὰ διαπραχθῇ στυγερῶτερον ἀνοσιούργημα, καὶ ἕτερος ἄδικος καὶ μυσαρὸς ἀνὴρ νὰ καταισχύνη, ὅτι Σὺ τόσον ἐπαξίως ἐτίμησας, καὶ τοὺς βεβήλους δικαίως ἐτιμώρησας; Θέλεις ἀδιαφορήσῃ εἰς πρᾶξιν κτηνώδη, δι' ἧς τολμᾷ ὁ μοχθηρότερος τῶν τυράννων, καὶ ἀπαιτεῖ νὰ χράνη πρῶτος τὰ νυμφικά μου λέχη; Θέλεις ἀνεχθῇ τὴν διὰ βίου δυστυχίαν δύο μελλονύμφων, ἂν ἐπιζήσωσι, καὶ τὴν ἀναιδῆ καὶ σκανδαλώδη παραβίασιν τῶν χρηστῶν ἠθῶν, δι' ὧν τρεῖται καὶ διακοσμεῖται ὁ τίμιος καὶ σεμνὸς τῶν οἰκογενειῶν βίος; — Τότε πρέπει ὁ ναὸς σου καὶ ὁ βωμὸς σου νὰ καταδικασθῶσιν εἰς αἰωνίαν ἐρήμωσιν. Οὔτε θυσίαι, οὔτε θυμιάματα, οὔτε ἑτέρα λατρεία θέλουν πλέον εἰς αὐτὸν τελεσθῆ, ἀφοῦ ἀρνήσῃ τὴν ἀρωγὴν σου ἐπὶ τοῦ τιμαλφεστέρου καὶ πολυτιμοτέρου ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει θέτουν ὑπεράνω τῆς ἰδίας ζωῆς, καὶ Σὺ αὐτὴ ἰδίως ὑπερυψόνεις καὶ προστατεύεις, διότι νεᾶνις ἅπαξ ἀπολέσασα τὴν ἀ-

γνείαν της, οὐδὲν ἄλλο μένει ἢ μίσχος ἀνθους ἀπεφυλλισμένου. Εἰσάκουσον λοιπὸν, ἀγνή κόρη, τὰς θερμὰς εὐχὰς μου καὶ τάχυνε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἐκ τοῦ κινδύνου, νὰ ἐπαναγάγῃς ἐγκαίρως τὸν πρὸ δύο ἐτῶν ἀποδημοῦντα ἀδελφόν μου, καὶ νὰ τιμωρήσῃς τὸν αὐθάδη καὶ ἀσεβῆ, ὅστις θέλων νὰ κατασχύνη ἐμὲ, καὶ Σὲ ἐνταύτῳ ἐξυβρίζει, καὶ τοὺς λοιποὺς θεοὺς μυκτηρίζει, καὶ τὴν δικαιοσύνην καταπατεῖ, καὶ ἅπασαν τὴν κοινωνίαν περιφρονεῖ.

Χο. Καὶ ἡμεῖς, σεμνὴ τοῦ Φοίβου ἀδελφῆ, ἐνόησασαι τὰς ἡμετέρας εὐχὰς πρὸς τὰς τῆς Ἐναρέτης, ἵκετεύομέν Σε ἐκ νέου, κατάνευσε καὶ ἰδὲ καὶ αὐτῆς καὶ ἡμῶν τὰ χυνόμενα δάκρυα· συμπόνεσε τὴν πρὸ μικροῦ εὐτυχιστάτην καὶ τώρα δυστυχιστάτην νεάνιδα· προστάτευσε τὴν ἀγνήν παρθενίαν· φαιδρυνε τὴν καρδίαν καὶ αὐτῆς καὶ τοῦ νυμφίου· ματαίωσε τὴν ἀσεβῆ ἀπόπειραν, καὶ εὐδόκησε νὰ τελεσθῇ τίμιος ὁ Ὑμέναιος, ὅπως εὐφρανθῇ καὶ ἀναλάβῃ τὴν προτέραν ἀγαλλίασιν, καὶ ἡ δεινῶς ἤδη θλιβομένη σεβαστὴ τῆς Ἐναρέτης μήτηρ. Ἴδου αὐτὴ ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς μετὰ σπουδῆς· τί νέον τρέχει;

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Αἰ ρηθεῖσαι καὶ ἡ Πανόπη τεταραγμένη.

Ἐν. Διατὶ τόσον τεταραγμένη, σεβαστὴ μου μητέρα; Τί συνέβη; Πῶς ἤλθες ἐδῶ;

Παν. Ἡ βραδύτης σας, προσφιλέσ μοι τέκνον, μ' εἶχεν εἰς ἀνησυχίαν, ὅτε ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ Πολυφόντης παρεσκευάζετο νὰ κατέλθῃ μετ' ὀλίγον εἰς

τὸν ἀπέναντι τῆς Ἀφροδίτης ναόν, ἵνα τελέσῃ πολυτελεῆ θυσίαν, καὶ παραχθεῖσα ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης, ἔδραμον ὅπως ἐπισπεύσω τὴν ἐπάνοδόν σας, μήπως τυχὸν ἢ ἐνταῦθα, ἢ καθ' ὁδὸν συναντηθῆτε μετ' αὐτοῦ καὶ συμβῆ τι ἀπευκταῖον.

Ἐν. Καθησύχασε, μητέρα μου. Ὁ σκοπὸς δι' ὃν προσεφύγομεν εἰς τὴν ἡμετέραν προστάτιδα Ἀρτεμιν, πρὸ μικροῦ ἐπετελέσθη, καὶ ἤδη εἴμεθα ἔτοιμοι ν' ἀπέλθωμεν. Ἐπειτα νομίζω ὅτι καὶ ὁ Τύραννος, οὐδὲν ἤθελε τολμήσει ἐν μέσῃ ἀγορᾷ καὶ πλήρῃ μεσημβρίας. Ἄλλ' εἰπέ μοι παρακαλῶ, ἐὰν ἔμαθες, πρὸς τί τέλος μέλλει νὰ γίνῃ ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη θυσία παρὰ τοῦ Πολυφόντου; Διότι αὐτὸς σεβόμενος ὀλίγον τοὺς θεοὺς, σπανίως εἰσέρχεται καὶ εἰς τοὺς ναοὺς αὐτῶν, καὶ ἔτι σπανιώτερον τελεῖ θυσίας.

Παν. Ἄτοπα, ἀθέμιτα καὶ ἀσεβῆ, κόρη μου, διανοεῖται.

Τρ. Καὶ δύναται ποτε τύραννος νὰ σκέπτηται ἀγαθὰ καὶ τίμια;

Παν. Ἐπιθυμῶν, ὡς λέγεται, ν' ἀποφύγῃ, εἰ δυνατόν, τὴν βιαίαν ἀπαγωγὴν σου, ἐμηχανεύθη νὰ προσδράμῃ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, ὡς Θεάν τῶν ἐρώτων, καὶ διὰ πολυτελοῦς θυσίας νὰ ἵκετεύσῃ αὐτήν, ὅπως καὶ εἰς σὲ ἐμβάλλῃ ἐρωτικὸν δι' αὐτὸν πόθον, καὶ εἰς ἐμὲ εὐνοϊκωτέρας διαθέσεις, δι' ὧν νὰ συντελέσω πρὸς τὰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας του.

Χο. Ἀνήκουστα, ἀνόσια, βδελυρὰ ἐπιδιώκει παρὰ τῶν Θεῶν αἰτήματα.

Ἐν. Ἄν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς δὲν πάσῃ τὰς φρένας, εἶναι τοῦλάχιστον μωρὸς, ὅταν πιστεύῃ, ὅτι ὁ ἔρωσ καὶ ἡ εὐνοία δύνανται ποτε νὰ διεγερθῶσιν εἰς εὐαισθήτους καὶ ἐναρέτους καρδίας ὑπὲρ τεράτων ἢ ἀσε-

βῶν· ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ Θεοὶ κατανεύουν εἰς τοιαύτας ἀθεμιτουργίας. Αἱ κτηνώδεις ὀρέξεις, οὐδὲν ἔχουν κοινὸν πρὸς κοσμίους ἔρωτας.

Παν. Ἐπαίρεται, κόρη μου, εἰς τὰ πλοῦτη καὶ τὴν Ἐξουσίαν του, δι' ὧν φαντάζεται ὅτι δύναται τὰ πάντα νὰ ἐπιτύχη.

Ἐν. Αὐτὰ εἶναι ἐξωτερικὰ κοσμήματα καὶ πτερὰ ἀλλότρια, ἅτινα δύνανται μὲν νὰ θαμβώσωσι κενὰς ἢ ὑλοφρόνους ψυχὰς, οὐχὶ ὁμως καὶ σεμνὰς καὶ μεγαλοφρόνους. Αὐτὰ ἐμέθυσαν καὶ ἐκεῖνον μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἀρχῇ ἀνοδὸν του, καὶ πολιτευόμενος βαρβάρως καὶ ἀσεβῶς, οὐ μόνον ἀπώλεσε τὰς συμπαθείας, ἀλλὰ κατέστη καὶ ἀντικείμενον μίσους καὶ ἀποστροφῆς ὅλης τῆς νήσου.

Παν. Ἡ ὑπέρμετρος αὕτη μέθη τῶν ἀχαλινώτων παθῶν του, ἥτις κατέστησεν αὐτὸν φρενήρη, θέλει καὶ ταχέως ἐλπίζω εἰς τοὺς Θεοὺς, τὸν ὠθήσει εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ συμφορὰν. Πλὴν ἂς ἀπέλωμεν, διότι παρατηρῶ ἀνθρώπους πλησιάζοντας μὲ μυρσίνας καὶ κάνιστρα ἀνθέων. (ἀπέρχονται, ἐκτὸς τοῦ Χοροῦ.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Εἰσέρχεται ὁ Θεράπων καὶ δύο τοῦ Πολυφόντου δορυφόροι, φέροντες μυρσίνας καὶ ἀνθοδόχα κάνιστρα, ἅτινα θέτουν ἐνώπιον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περιστερὰς, λαγωὺς καὶ χοιρίδια, ἅτινα τοποθετοῦν ἀσφαλῶς ὀπισθεν τοῦ βωμοῦ.

Θερ. Ἐζητήσμεν παντοῦ τὸν νεοκόρον, ἀλλὰ μὴ

εὐρόντες αὐτὸν, ὀφείλομεν ἐξ ἀνάγκης νὰ παρασκευάσωμεν ἡμεῖς τὸν ναόν· μὴ μᾶς ἀρνηθῆτε καὶ σεῖς, νεάνιδες, τὴν συνδρομὴν σας, ὅπως ταχύτερον ἀποπερατώσωμεν τὴν ἐργασίαν, διότι ὁ δεσπότης μας Πολυφόντης, προτίθεται σήμερον νὰ τελέσῃ ἐνταῦθα θυσίαν.

Χο. Ἴσως ἔχει νέαν τινὰ πανήγυριν.

Θερ. Ὅχι, ἀλλ' ἀφ' ὅσον ἤκουσα, διανοεῖται νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν Θεὰν ὡς συναρωγὸν εἰς τὸν πρὸς τὴν ὠραίαν Ἐναρέτην ἔρωτά του, ὅπως μαλάξῃ αὐτὴν καὶ τὴν καταστήσῃ εὐένδοτον εἰς τὰς ἀξιώσεις του.

Χο. Πρωτοφανῆς ἐνταῦθα ἡ θυσία αὕτη! Καὶ ὁ γέρων Πρόμνησος, ὁ πατήρ του, θὰ ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ;

Θερ. ἄγνοῶ, διότι διάκεινται πρὸς ἀλλήλους εἰς διάστασιν· εἶναι εἰς ἀένναον λογομαχίαν· ὁ πατήρ ἀποδοκιμάζει πάσας σχεδὸν τὰς πράξεις τοῦ υἱοῦ του, καὶ τώρα ἤριζον περὶ τῆς προκειμένης θυσίας· ἐπὶ τέλους εἶδον τὸν Πρόμνησον νὰ ἐξέλθῃ τῶν ἀνακτόρων δυσαρεστημένος.

Χο. Πάντοτε ὁ ἀγαθὸς γέρων, ἀνθίσταται κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ υἱοῦ του· γνωρίζομεν ὅτι τὸν συμβουλεύει ὀρθὰ καὶ δίκαια, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἰσακούεται.

Θερ. Εἶναι ἀληθὲς, διότι καὶ ἐγὼ ἀκούω πολλάκις τὰς ὀμιλίαις των, ἀλλὰ σιωπῶ, διότι εἰς τοὺς θεράποντας δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς διαφορὰς τῶν δεσποτῶν των.

Χο. Καὶ ὁμως πολλοὶ θεράποντες, ἐξασχοῦν μεγίστην ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροήν.

Θερ. Ὅσάκις χαίρουν τὴν εὐνοιάν των.

Χο. Τινὲς εἶναι λίαν ἐπιδέξιοι νὰ τὴν ἀποκτώσι, μηχανῶνται πολλὰς τέχνας.

Θερ. Ἡ ὀξύδερκεια καὶ ἄλλοτε ἡ ἰδιοτροπία τῶν δεσποτῶν, ματαιώνει πολλάκις αὐτάς.

Χο. Δὲν ἀπαυδοῦν, εἶναι εὐκαμπτοὶ εἰς ὑποκλίσεις, καὶ ἀνεξάντλητοι εἰς κολακείας, ἐπιμένουν καὶ ἐπὶ τέλους ἐπιτυγχάνουν.

Θερ. Ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ κατορθόνουν βεβαίως τὰ πάντα.

Χο. Χρῆζει τὸν κόπον τοιαύτη προσπάθεια, διότι οἱ ἐπιτυγχάνοντες γίνονται αὐτοὶ δεσπόται.

Θερ. Καὶ δεσπόται τῶν δεσποτῶν των.

Χο. Ἡ πολιτεία τότε διέπεται ἐξ αὐτῶν, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν νόμων.

Θερ. Καὶ ἡ ἐλευθερία, καὶ ἡ περιουσία, καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ τῶν πολιτῶν.

Χο. Γίνονται λοιπὸν παντοδύναμοι.

Θερ. Καὶ ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ ὑποθέσεις εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν των, καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν παθῶν των.

Χο. Καλότυχοι ὅσοι φθάσουν εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος.

Θερ. Ἔχουν ὁμῶς καὶ τοὺς κινδύνους των, διότι ἂν ἐκ ῥαδιουργιῶν, ἐξ ὧν ἀφθονοῦσιν αἱ αὐλαὶ, ἀπολέσωσι τὴν εὐνοιαν, δὲν μένει πλέον εἰς αὐτοὺς ἐλπίς σωτηρίας· ἀποβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν Ἡγεμόνων των, μισοῦνται τότε καὶ καταδιώκονται καὶ ὑπὸ ἐχθρῶν καὶ ὑπὸ φίλων· ὡς ἀνέβησαν εἰς ὑπέροχον ὕψος, οὕτω κατὰ κρημνίζονται καὶ εἰς ἀμέτρητον βάθος. Ἄλλ' ἄς παύσωμεν, διότι εἶναι καιρὸς ν' ἀπέλθω, ἵνα εἰδοποιήσω τὸν Ἡγεμόνα, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα πρὸς τέλει τῆς θυσίας· (ἀναχωρεῖ μετὰ τῶν δορυφόρων).